

"אחת שאֵלתי מאַת ה' אותה אֶבְקֶשׁ; שְׁבִתִי בְּבֵית ה' כָּל יְמֵי חַיֵּי; לְחַזוֹת בְּנַעַם ה', וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלוֹ." (תהלים כז, ד)

שבת קודש, תשע"ב
פרשת בהר
כ"ג
עלון מס. 122

הגיליון יוצא לאור בסיוע
ידידנו הדגול
ר' אילן כהן צדק שיח'
להצלחתו בכל העניינים

בית ה'

נקודה למחשבה - מאירה בפתחה לפרשה

צלילה דומטית בכור הגרעיני

כבל מרכזי ניתק ממקומו בתחתית בריכת הכור בנחל שורק. צוללן בכיר מיחידת 707 של הקומנדו הימי - מחברו אותו בחזרה. אבל כשהוא מתכוון לעלות, מתחילים הצרות...

באמצעות מערכת כבלים. האופציה לשפוך את המים החוצה לא עלתה כלל בחשבון, ולא נותרה ברירה אלא לצלול ולהחליף את הכבל הקרוע בכבל חדש.

"ורדתי למים כשאני מחובר בחבל", נזכר חיים, "אי אפשר היה לנקז אוויר מהחליפה בגלל הרדיואקטיביות, ולכן כל האוויר עלה למעלה וניפח את הראש. מים לא חדרו אבל המסכה זזה, ונוסף על כך התמלאה אדים בגלל המים החמים, ולא יכולתי לראות דבר. הורידו לי מגש ועליו פלאייר ומברג, אבל לא הצלחתי למצוא את הפלאייר". הוא ניסה לפתוח את הבורג בעזרת היד, אבל חור זעיר נפער לפתע בחליפה. הוא גרם לאצבע שלו להתרטב, "זה כמונבן לא מצא חן בעיני", הוא מתאר, "אבל לא הייתה ברירה. סיימתי את העבודה בעזרת מישוש ויצאתי החוצה". הטכנאים הזדרזו להעביר עליו מד קרינה, והתמקדו בעיקר באזור החור שביד. "כמות הקרינה שלך משתווה לשני צילומי רנטגן סטנדרטיים", הרגיעו אותו.

רק שבועיים חלפו - והנה הצולל נקרא שוב למשימה דומה. הכבל נקרע מצידו השני. שלא כמו בפעם הקודמת בה בריכת הכור הושבתה לזמן רב - עתה הבריכה פעלה מאז התיקון האחרון. בחלק מסוים בתחתיתה כמות הקרינה במים הייתה גבוהה מאוד. כאן הומצא אלתור מעניין. רשת הדומה לכדור עף הונחה מעל אותו מקום מסוכן, ותחמה אותו כדי שהצולל הקופץ מעל הקרקעית לא יגלוש למטה, אל החלק הנגוע בקרינה חזקה. העבודה הסתיימה במהירות והצולל התכונן לעלות למעלה, אז התחילו הצרות.

"הרשת נתקעה בווסת האוויר", משחזר חיים, "הסתבכתי ברשת שהייתה עגונה בחוזק רב". טכנאי הממ"ג ראו מלמעלה את הצולל לכוד ברשת, וניסו למשוך אותו אליהם. כל מאמציהם עלו בתוהו. "ניסיתי לדחוף את עצמי, ונכנסתי לפאניקה. התחלתי להשתולל והרשת הסתבכה עוד יותר", הוא מספר. 'אחרי הרבה שנים של צלילה קרבית בים (חיים סופח עם לוחמים אחרים כנגד רצונו ליחידה החדשה

האנשים שנכנסו בשערי בסיס חיל הים בחיפה - הגיעו הנה לאתר איש עזר עבור משימה בלתי שגרתית. לפני כן הם נכנסו לבסיס שייטת 13 בעתלית, אבל משאלתם נתקלה בסירוב נחרץ. "אנחנו לא רוצים להתעסק עם העניין המסוכן הזה", נאמר להם. הם ניסו את הצ'אנס האחרון ביחידה 707 שהוקמה מקרוב. גם יחידה זו, בדומה לאחותה הבכירה, שייטת 13 הכשירה אנשי צפרדע, אך בעוד שצוללי השייטת עסקו בצד ההתקפי של הקומנדו הימי, חבלה ימית הנערכת במלי מדינות עוינות ממש מתחת לאפו של האויב, צוללי יחידת 707 (כיום, "היחידה לעבודות תת מימיות", הילת"ם) התמקדו אז בעיקר בצד ההגנתי של הזירה הימית, סילוק מוקשים ימיים, אבטחה והצלה מתחת לפני הים, ואף מעבר לכך.

"אנחנו מדענים של המרכז הגרעיני נחל שורק", הציגו את עצמם בפני הצוללן הכי מקצוען ביחידה, "כבל חשוב התנתק מקרקעית בריכת המים הקלים של הכור. בעטיו, הפעילות במתקן הושבתה. צריך אחד כמותך שירד למטה ויסדיר את העניין בדחיפות", אמרו לו בסודי סודות.

הצולל ביקש שהות כדי לחשוב על הרעיון. בסוף הוא הסכים והכתיב תנאי, "שהשייטת תשתף פעולה עם הציווד". הרי בארץ לא היו חליפות אמודאים מותאמות למשימה כזו. היה גם ברור כי חשיפת הגוף למים הרדיואקטיביים גובלת בסיכון. אנשי מקצוע מהשייטת והיחידה התאימו עבורו חליפת צלילה מתאימה ואטומה למים. מתחתיה הוא לבש נייר עופרת החוסמת גלי קרינה, ומתחתיה חליפת צמר. גם הנעליים היו עשויות מעופרת הבולמת קרינה.

אחרי בדיקה ניסיונית בבריכת השחייה בבסיס, נסע הצולל, חיים שמו, לכור האטומי בשורק. הוכן לו מודל המתקן אותו עליו לחבר. גם שם האימון היה בתוך בריכה, כשהמים היו נקיים וצלולים לחלוטין. בתחתית הייתה מסגרת נירוסטה המחוברת בעזרת ברגים לקרקעית. מקור הקרינה היה בעגלה שנעה על המסגרת המתכתית

למצב הקשה בו אתה שרוי, עם זאת אל תמקסם אותו כפי שהוא נראה או מקרין לך. אל תיתן לבלבול להשתלט עליך, להכתיב לך את החיים - עם כל המשתמע מכך. תנתח את הדרמה לחלקים, תקטין אותה דרך התודעה שלך למינימום.

אמור לעצמך: 'נכון שאני בעייה, המציאות איננה לטובתי. אבל חרף כל הנתונים הפסימיים הללו אקח את מרחב הזמן שיש לי ואתמקד עליו בריכוז על. אשתדל עם מה שיש או עומד לרשותי לפתור כמה שאני אוכל עם מה שיש'. תחשוב על הבעיה, אבל בד-בבד אל תאפשר לרגש הפחד והחשש לכבול אותך, לשתק את חוש היצירה או כוח ההשרדות שלך. חשוב מה ניתן לעשות? איך ניתן לזרום קדימה, להמשיך הלאה למרות הכל? אלץ את עצמך להפעיל את הרציונאליות שנותרה בך דרך נקודת המבט של "סיני" הממזערת כל בעיה בטקטיקה המדהימה של "הפרד ומשול".

כך תוכל להנציח את עצמך כאחד שחולל באפס תנאים את הבלתי יאמן.

ולסיום, ראש עיריית ניו יורק לשעבר רודולף (הודי) ג'וליאני אמר: "דברים קשים לא נחשכים משום אדם. כולנו חייבים לדעת איך להתמודד עם משברים. אבא שלי היה אומר לי: 'בכל פעם שאתה בצרה, בכל פעם שאתה נקלע למשבר או מצב חירום, וכולם מסביבך מתרגשים מאוד', הוא אמר, 'היה האדם הרגוע ביותר בחדר, ותוכל למצוא דרך לצאת מזה. אלץ את עצמך להיות רגוע יותר משאתה מרגיש.'"
"הקרדילוגו רוברט אליוס מסכם: "כלל מספר אחד, לא להתרגש מדברים קטנים. כלל מספר שתיים הוא, כל הדברים קטנים. ואם אי אפשר להיאבק, ואי אפשר לברוח, צריך להפליג עם הזרם."

כאמור, תובנות פורצות דרך אלו כבר נרמזו להפליא בפתיח פרשתנו, "בהר".

מסרון

"תודעות פותרות - בעיות גדולות"

ס' הרפור אלאולנס להביות

המחנך הנפלא, ידיד אמת ואיש של השקעה
ר' ערן שרגא ורעייתו
לרגל הולדת הבת
תגדלו אותה ברוב נחת ושלווה, שתתגאו בה תמיד
וכך היא בכם.

היישר מהשייטת. העברתם ליחידת הצוללים ההגנתית נתפסה כהבעת אי אימון ביכולתם המבצעית, ההתקפית, ופגעה במוראל שלהם. קשות) אני אטבע בעומק כזה, ובתוך בריכה של כור גרעיני...

אחר כך נזכרתי שפאניקה זה האויב הכי גדול של הצולל. התחלתי לחשוב. ידעתי שיש לי עוד 20 דקות אוויר. סימנתי שאני לא יכול לעלות. הלכתי קצת אחורנית והורדתי את המתח מהרשת. משכתי לאט-לאט את ידי לאחור. והתחלתי להתיר חוט-חוט. היו הרבה סיבובים על הווסת.

דיברתי אל עצמי: 'רק לא פאניקה.' לפעמים התעצבנתי ומשכתי בכוח ואחר כך דיברתי שוב אל עצמי: 'יש לך עוד 15 דקות, 10 דקות, דקה זה 60 שניות, וזה המון זמן עבדתי לאט והרגשתי שאוזל לי האוויר. פתחתי את ברז הרזרווה (מיכל חמצן לשעת חירום) כעת נותרו רק 5 דקות! הרגשתי ש'הפלונטר' [מצב מסובך שקשה להיחלץ ממנו] הולך וקטן. לבסוף התרתי את הכל וסימנתי שימשכו אותי. הגעתי למעלה בלי אוויר בכלל, ממש בשנייה האחרונה", מסכם חיים באנחת רווחה...

"וידבר ה' אל משה בְּהַר סִינִי לֵאמֹר." פסוק הפתיחה של הפרשה חורג מן הקלאסיות המקראית הסטנדרטית. בדרך כלל כשהאל פונה למשה נאמר: "וידבר ה' אל משה לאמר." אבל כאן הודגשה גם הפלטפורמה, "בהר סיני" זהו דבר האומר "דורשני"? בנוסף, כידוע מיד עם תום מעמד מתן תורה קדושת הר סיני, התפוגגה הפריבילגיות שהעניקו לו עליונות לעומת הרי תבל כמו גם הטלות, הגבלים מסוימים שחלו עליו נותרו ללא משמעות פרקטית. אם כך החשיבות לציון מיקומו הגיאוגרפי של ההר נראית על פניה, בנאלית?

נראה, כי לפנינו מונחים כלים תודעתיים להתמודדות אפקטיבית עם מצבי לחץ בחיים. האל פונה אל "משה", נקודת המנהיג, הקיימת בכל אחד או אחת מאיתנו, "בהר", כשאתה נמצא מול בעיה, דילמה מורכבת שגורמת לך מטבע הדברים דריכות, שבגינה אתה נקלע ללחץ או מתח הרי שהעניין אותו אתה חווה מזכיר בסמליותו 'הר' ענק מימדים המתנשא אל-על אשר כבישת פסגתו היא בגדר משימה בלתי אפשרית [השווה: "לעתידי לבא מביאו ה' ליצר הרע ושחטנו... צדיקים נדמה להם כהר גבוה." (תלמוד בבלי, מסכת סוכה נב.)], כלומר ההתמודדות עם גורמי המתח נתפסת כבלתי רלוונטית, כצעד פנטאסטי שנדון לכישלון חרוץ. אז ברגעים דרמטיים כאלו, כשאתה מתמודד עם התרגשות דרסטית המצמצמת את יכולותיך בצורה משמעותית - קיימת אפשרות פורצת דרך, לגלג הצלה תודעתי שתלוי אך ורק בך, "סיני", כמו השם הייחודי הזה המגלם שפלות, מימדים זעירים וקטנות, כך תגמד את הבעיה, תפרק אותה לגורמים. אל תתכחש

לתגובות: bethashem@gmail.com

בברכת "שבת שלום ומבורך" לכל הקוראים היקרים מאת העורך וכותב המאמרים - יונתן דדון

העלון מוקדש להצלחה בתורה ויראת שמים ולכל העניינים ברוחניות ובגשמיות של הילדים היקרים והנעימים חיים וויטאל וניתאי בני אילנית